

Her må man sige, at det jo også gælder en række ulande, hvor folk forfølges på det allergrusomste. Det indebærer så fra dansk side – bl.a. via FN – en forpligtelse til at tage den opgave op og reagere, når denne konvention bliver tilsidesat og krænket i så stort et omfang, som man desværre må forvente bliver tilfældet.

Den ene grund til at støtte forslaget er således, at konventionen er et redskab, som kan bruges rundt omkring i verden.

Den anden grund til at støtte det er selvfølgelig, at der ligger en klar tilkendegivelse fra Grønlands Landsstyre om, at man absolut ikke har nogen indvendinger imod, at vi fra dansk side underskriver det her.

Så skal det selvfølgelig også præciseres, at de rettigheder, som ligger i denne her aftale, naturligvis ikke er tilstrækkelige, når det gælder Grønland. Der gælder mere vidtgående rettigheder for Grønland, og det er jo endda et spørgsmål, når vi f.eks. ser på råstoffer, om vi er nået dertil, hvor man kan sige, at Grønland har en tilfredsstillende indflydelse, en tilfredsstillende selvbestemmelse over deres egne anliggender. Det er en hel debat for sig selv.

Under alle omstændigheder er det mere vidtgående bestemmelser, som gælder for Grønland, og det er godt, og derfor giver det ingen konflikt med de regler, som ligger her. Men jeg synes, der er grund til at gøre opmærksom på, at når det gælder Grønland, så ligger vi altså på et niveau, som er højere end det her, og det skal vi også.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg takker for den meget brede tilslutning til forslaget og glæder mig på samme måde over, at vi kan sætte vores spor i sneen i forhold til de oprindelige folk og måske også igangsætte – det er i hvert fald det, der er vores indtryk – en proces, hvor betydelig flere lande nu også vil ratificere ILO-konventionen.

Jeg vil godt love Folketinget og give tilsagn til dem, der har spurgt om det, at vi nu vil være opmærksom på, at andre lande også på samme måde, som vi gør, lever op til deres forpligtelser over for de oprindelige folk. Det vil jeg meget gerne give tilsagn om, og jeg tilslutter mig det synspunkt, at vi også skal fastholde de andre i deres forpligtelse.

Jeg tror, det var hr. Hans-Pavia Rosing, der spurgte direkte til kontrolforanstaltninger. Det har været sådan – og det vil også være en styrkelse i vores bestræbelser i ILO-samarbejdet – at

vi har været optaget af at få ILO-konventioner dér, hvor det er nødvendigt. Men vi har været lige så optaget af at få retshåndhævet de ILO-konventioner sådan, at konventioner og fine beslutninger om mellemfolkelig respekt og medansvarlighed osv. ikke bare er noget, der bliver sagt i beslutningsøjeblikket, men at de enkelte lande rent faktisk også går hjem og gør noget ved det. Derfor vil vi videreføre og fastholde den opmærksomhed, vi allerede har i forhold til retshåndhævelse af de konventioner. Det gælder i virkeligheden både ILO-systemet, FN-systemet og EU-systemet, og det har vi selvfølgelig en interesse i og en forpligtelse til.

Jeg noterede mig, at hr. Hans-Pavia Rosing dryssede en lille smule malurt i bægeret her midt i denne glæde, nemlig at der var gået lang tid, hvilket var en skuffelse. Det er en skuffelse, som jeg deler; det vil jeg godt sige.

Jeg havde meget gerne set, at vi kunne have fremsat dette forslag betydeligt hurtigere. Det er vistnok Folketingets medlemmer bekendt – i hvert fald mange af dem der har fulgt denne her proces – at der i ganske lang tid har været juridiske overvejelser om den, som har ligget i Justitsministeriet, og hvor den utålmodighed, jeg har haft med dette her, har betydet, at vi har rykket vores kollega i Justitsministeriet et betydeligt antal gange. Men nu er det lykkedes, og så er der ikke nogen grund til at bore mere i det. Men jeg deler i og for sig den lille skål malurt, der også blev puttet i bægeret her.

Jeg synes, der har været nogle meget flotte tilkendegivelser. Vi kan vel dybest set alle sammen være stolte af, at et så bredt politisk flertal, som tilfældet er i dag omkring denne her sag, giver udtryk for respekt for de oprindelige folks kulturelle sædvaner og kultur, respekt for de åndelige og religiøse værdier og respekt for og opmærksomhed på, at det her er et skridt i den rigtige retning i forhold til menneskerettigheds-spørgsmålet helt generelt. Vi er jo under alle omstændigheder også med dette forpligtet til at sikre en reaktion, hver gang der sker krænkelser af menneskerettigheder, hvor det end måtte være i verden.

Så med det her har vi fra dansk side i hvert fald taget et skridt på vejen og dermed også givet et bidrag til en bedre verden – det er måske så meget sagt, men i hvert fald i det her spørgsmål et skridt i den rigtige retning.

Fru Pia Kjærsgaard stillede mig et spørgsmål om, hvorfor der ikke er flere lande, der har ratificeret denne konvention, og understregede, at